

Johanka poprvé dostane košem

„Babičko!“

Johanka se přitulí k babičce. Dlouho se neviděly. Johanka přijela na prázdniny.

Babička s dědečkem bydlí v pěkném bytě ve čtyřpatrovém domě na kraji malého města. Johanka se vždy těší, až babička nebo děda otevrou dveře. U nich v bytě to voní! Johanka tu vůni miluje. Poznala by babiččin a dědečkův byt se zavřenýma očima.

Neví, co je to za vůni. Kdyby se jí někdo zeptal, musela by říct, že je to vůně babičkovská.

Babička vnučku pevně tiskne k sobě.

„Tys vyrostla!“

To je pravda. Johanka si už nemusí stoupat na špičky, aby dosáhla na kliku.

„A jé, přijela Johana s dlouhýma nohama!“
Z pokoje přichází děda. Rád vnučku škádlí písničkou. I teď zanotuje: „Když jsem šel z hub, ztratil jsem zub, našla ho Joohana s dlouhýma noohama, já na ni dup, dej sem ten zub...!“

„Dědo, nech toho!“

Johanka dědu rozčileně přeruší. Písnička ji zlobí. Nelíbí se jí. Odmalička slyší, že má dlouhé nohy. Koho by to bavilo?

„Pardon, pardon, madam,“ omlouvá se děda a smutně mrká. „To je tedy přivítání!“

Když byla Johanka malá, tuhle písničku zpí-

vala s dědou. Smála se u ní a poskakovala. Dnes se mračí. Děda si povzdychne. Je to tak, vnučka vyrostla. Čím jsou děvčata starší, tím hůř jim muži rozumí. A Johanka už je velká slečna. Za čtrnáct dní půjde poprvé do školy.

„To se budeš celou dobu mračit?“ ptá se děda. Chtěl by vnučku rozesmát, ale neví jak. Zamračí se

stejně jako Johanka. Vloni by se rozchechtala a bylo by po zlosti, teď zarputile mlčí.

„Ale jdi ty,“ konejší ji babička. „Víš, co by holky daly za dlouhé štíhlé nohy? Každá druhá chce být modelka.“

„Anebo atletka. Nechceš vyhrát olympiádu? S takovýma nohama bys běžela s větrem o závod.“

Děda se snaží zachránit situaci. Johanka se mračí dál. Nechce být žádná modelka. A běhání ji vůbec nebaví. Sklopí hlavu a na dědu se ani nepodívá. Škoda že táta s mámou už odjeli. Johanka by se s nimi vrátila domů. Ale rodiče pospíchali do práce. Přijedou si pro ni až za týden. Pak pojedou k moři. Hurá!

„Ach jo, vás dva abych se bála nechat o samotě!“ posteskně si babička.

I jí na čele vyskočila vráska. Vždyť zítra je pondělí a ona jde do práce. Johanka zůstane s dědou sama celý den.

„No tak, Johanko! Přestaň se tvářit jako kakabus! Nic se přece nestalo. Pojď ochutnat švestkový koláč. Ještě je teplý. Upekla jsem ti ho na uvítanou.“

Babička ji vede do kuchyně. Mrzí ji, že se vnučce tak rychle pokazila dobrá nálada. Z auta Johanka vyběhla jako srnka. Smála se od ucha k uchu. Teď sedí za stolem, a kaboní se dokonce i na koláč. Jeho vůně ji šimrá v nose. Možná ví, čím voní babiččin byt. Teplým koláčem.

„Těšíš se do školy, Johanko?“

Johanka uždibuje švestky. Mlčky kývá. Do školy se těší. Vlastně se nemůže dočkat.

Dostala novou školní brašnu, pastelky i penál. Ten se jí líbí nejvíc. Nejmíň stokrát už ho otevřela a zavřela. Má v něm pečlivě ořezané tužky, gumu a ořezávátko. Taky dostala nové bačkory, kterým se ve škole říká prezůvky. I ty už si stokrát nazula a zula. Rodiče jí koupili i nové cvičky a teplákovou soupravu. Hodina tělocviku je podle táty nejzábavnější!

Ve škole je všechno jiné. Počítání je matematika. Zpívání je hudební výchova. Povídání o zvířátkách a rostlinkách je prvouka. Johanka tohle dobře ví. Je na školu připravená. Za čtrnáct dní vše začíná! Posledních čtrnáct dní, kdy má Johanka volno. Až začne chodit do školy, léto dostane svůj název: prázdniny! „Letos tu na tebe čeká překvapení,“ objeví se v kuchyni děda.

Dělá, jako by se nic nestalo. Tváří se tajemně.

Johanka
má chuť se
zeptat, jaké překvapení. Ale vzpomene si, že
se zlobí. Když se někdo zlobí, musí se přece
mračit. A tak se Johanka mračí dál.
Děda ukusuje koláč. Babička nalévá z kon-
vice čaj. Snaží se dědovi pomoci. Proto na Jo-
hanku mrkne.
„To je pravda! Letos pro tebe máme překva-
pení.“